

"A mi se nadasmo!"

Draga mladosti,
 dragi oci biskupi,
 preuzvišeni gospodine Apostolski nuncije,
 draga braćo svećenici i redovnici,
 poštovane sestre redovnice,
 draga braćo i sestre!

Nisu li dvojica žalosnih Isusovih učenika, koji napuštaju Jeruzalem te odlaze u Emaus, slika tolikih umornih, razočaranih i beznadnih ljudi. U njima se oslikavaju stvarne životne prilike i mnogih hrvatskih mladića i djevojaka. Sjetimo se samo onih koji su se do sada prijavili na desetke natječaja za radno mjesto, ali bezuspješno, te su u rješavanju svojih životnih pitanja morali potražiti 'izlaz' odlaskom u inozemstvo. Znamo, ne odlazi se rado, nego žalosna srca, jer u zavičaju i domovini nastaje praznina. Tko će je i kako ispuniti?

Nisu li dvojica učenika slika i tolikih vaših roditelja, žalosnih što vam ne uspijevaju pružiti ono što bi željeli; koji rade, ali ne primaju plaću; koji su zbog tuđe sebičnosti i neodgovornosti izgubili svoje radno mjesto?! Nisu li njih dvojica slika i onih poput mene, koji osjećaju da ne mogu ne govoriti i ukazivati na zabrinjavajuće razmjere depopulacije Slavonije i naših hrvatskih sela i gradova?!

U Hrvatskoj je puno onih koji gube povjerenje u ljude, u institucije, u politiku te - puni gorčine i nezadovoljstva - tonu u izolaciju, osamljenost i beznade; koji od nesigurnosti, neuspjeha i promašaja bježe u alkohol, drogu, u destrukciju i agresivnost.

„A mi se nadasmo!“ Ne želi li svatko od vas iskustvo lijepoga i radosnoga obiteljskog sklada te ozračje međusobne ljubavi i zajedništva u vašim obiteljima, a možda vam vaši roditelji to ne uspijevaju pružiti, te su vas učinili više svjedokom napetosti i svađa, negoli sreće i radosti u svome braku?! Ili su možda još nesretniji od vas, te u vama bude sumnju u mogućnost sretnog i uspjelog braka uopće?!

Nadao sam se (ili nadala) uspjehu u školi i/li na studiju, ali sam pao na ispitu - pa čak i izgubio godinu. Nadasmo se boljim perspektivama za mlade ljude i mlade obitelji; nadasmo se političarima i gospodarstvenicima koji ne vode brigu prvotno o sebi, o svojim interesima i profitu, nego prije svega o općem dobru građana i

društva. Nadasmo se poštenju, etičnosti, istinoljubivosti, društvu u kojem je na najvišoj cijeni savjesnost, čestitost, stručnost i kompetentnost i u kojemu se autoritet postiže odgovornošću i poštenim radom.

"A mi se nadasmo!" Sve nas na različite načine nosi nada, no svi smo se više puta i razočarali? Znao nas je razočarati ne samo tijekom događaja oko nas, koji se nisu ostvarili onako kako smo se mi nadali, nego su nas nadasve razočaravali ljudi koji su iznevjerili naša očekivanja, koji su nerijetko znali čak slomiti i pogaziti naše ideale. Ali sam je čovjek krhko i prolazno stvorenje. I onda kad se nađemo pred čestitom osobom koja zavrjeđuje bezuvjetno povjerenje, moramo biti svjesni da je ne smijemo apsolutizirati. Samo je Bog uvijek s nama. Trajno, neprolazno i vječno.

'Dvojici učenika približi se Isus i pođe s njima.' Uskrsli Isus ih prati na njihovu putu, korača s njima njihovim ritmom, stvara ozračje povjerenja u kojemu dvojica učenika mogu iznijeti svoja razočaranja, zanima se za ono što oni proživljavaju. Bio im je stranac, a sada postaje dionik. Ima vremena za njih. Sluša ih pažljivo i s poštovanjem. Ne prekida ih, nego im daje vremena da se oni sami izreknu, iako mu je njihova priča dobro poznata.

Draga braćo svećenici, redovnici i redovnice, dragi prosvjetni radnici, vjeroučitelji i odgojitelji, kako je Isus veliki izazov za svakoga od nas?! Dvojici učenika Uskrsli ne nudi praznu utjehu, nego im nudi drugačiji pogled na istu stvarnost i novu nadu, novu perspektivu. Učenicima pomaže shvatiti da ih nije iznevjerio Bog i samo drugi ljudi, nego su ih iznevjerila i njihova očekivanja; i da nije krivnja na Bogu, ni samo u drugim ljudima, nego i u njihovu pogrešnom stavu. On u njihovu tamu unosi svjetlo Božje riječi. U liku stranca koji se pridružuje dvojici učenika na putu u Emaus, Isus stavlja pred nas pastire i učitelje izazov posebno odgovornoga poziva: pratiti ove drage mladiće i djevojke, biti suputnici na njihovu putu – znati ih saslušati i razumjeti.

Isus im reče: „O bezumni i spora srca!“ Puno je ljubavi u tom Isusovom ukoru učenicima. Otkriva im da uzrok njihova razočaranja nije u Nazarećaninu, nego u njima. Oni su imali svoje mišljenje o tome kakav treba biti „onaj koji ima otkupiti Izraela“, odnosno kakav treba biti Bog, a on je bio u skladu s Pismima. I zato ga učenici nisu prepoznali. Razočarani su jer se s njim nije dogodilo ono što su oni željeli.

„*Nije li trebalo da Krist sve to pretrpi te uđe u svoju slavu?!*“ Uskrsli Isus suočava dvojicu učenika s njima samima u svjetlu evanđeoske logike: O bezumni i spora srca da vjerujete u život koji se rađa iz smrti, da dozrijevanje uvijek ide pod ruku s križem i patnjom. Ne mora li, zato, pšenično zrno umrijeti kako bi donijelo novi rod?! O bezumni i spora srca da prihvatite da svijeća izgarajući svijetli; da se u životu ništa istinski vrijedno ne postiže bez muke, bez žrtve i umiranja sebi; da ovo društvo ne može postati bolje, humanije, poštenije i pravednije ako nema onih koji su spremni samoprijegorno služiti općem dobru, umirati sebi; ako nema onih koji su spremni ljubiti i činiti dobro i onda kad nema uzdarja, ljubiti i onda kad treba oprostiti i biti veći od tuđih slabosti.; da nema i ne može biti blagostanja i napretka ako nema vas koji ste spremni učiti, studirati, marljivo raditi, biti postojani u dobru, odustajati od veze, protekcije, mita i korupcije, od grešnih obrazaca ponašanja i od prizemne logike samo ovoga svijeta.

Učenicima su *'gorjela srca dok im je govorio i otkrivao Pisma'*. Kako ih je grijala riječ da u svijetu nije prisutna samo snaga grijeha, nego i snaga uskrsnuća, da Bog u svojoj ljubavi pronalazi put za pobjedu nad svakim zlom! Kad je izgledalo da je i sam Bog bespomoćan, On je u svom raspetom Sinu pokazao kako je velika mjera njegove ljubavi prema nama ljudima. Dopustio je da se na njega sruči nasilje, mržnja, grijeh i zlo, ali nije uzvratio jednakom mjerom. Praštanjem i ljubavlju i prema neprijateljima prekinuo je lanac zla. Ljubavlju je pobijedio zlo i uskrsnućem istrgnuo kobni žalac smrti. Navijestio nam i darovao put spasenja. On je postao naša nada – tako bliska i duboka, neugasiva i neprolazna. Kršćanska nada, zato, nadmašuje obični optimizam i puko pozitivno promišljanje koje počiva na povjerenju u ljudsku dobrotu. Jer njezin je izvor i temelj Krist. I ako smo povezani s njim koji ne umire, koji je sam Život i sama Ljubav, tada smo u životu' - gore nam srca te i sami i postajemo nositelji života i radosne nade za naš ljudski svijet (usp. Benedikt XVI., *Spe salvi*, 27).

Prepoznaše ga u lomljenju kruha. Dvojica učenika prepoznala su Isusa u činu lomljenja kruha. Nakon što su ga prepoznali, isti čas žure podijeliti svoje iskustvo s ostalim učenicima. Vraćaju se u Jeruzalem, tamo gdje ih okupljena zajednica dočekuje svojim iskustvom da su susreli uskrsloga Gospodina. I jedni su u drugima raspirivali i dijelili iskustvo uskrsne vjere i nade.

Draga braćo i sestre! I ovaj grad Vukovar u kojem smo danas okupljeni pruža nam snažnu pouku. Ovdje smo na osobit način kao narod iskusili da Bog svojih ne ostavlja, da u životu ne smijemo gledati samo na ljudske mogućnosti i granice, već da nam je računati i na Boga. Kad se dogodio slom i kad je potpuno iscrpljeni Vukovar pao, kad su čitavu Hrvatsku zahvatili tuga, razočaranje i dodatni strah, čitava je Hrvatska tada bila „moliteljica“ - po crkvama, na ulicama i trgovima. Od Krista nam je tada dolazila nada i davala nam snagu.

I mi, draga mladosti, želimo danas iz Vukovara svom narodu i cijelome svijetu - vašim roditeljima i vršnjacima, našim hrvatskim političarima koji su ovih dana suočeni s ozbiljnim pitanjima, izazovima i tjeskobama, poslati poruku nade i ohrabrenja koja izvire iz Božje ljubavi i dobrote objavljene u Isusu Kristu.

Jučer na katehezama po župnim zajednicama vi ste, draga mladosti, promišljali o kršćanskoj kreposti nade i euharistijskom kruhu nade po kojemu nas zahvaća snaga Duha Krista raspetoga i uskrsloga te i mi postajemo glasnicima i nositeljima nade koja ju u Kristu uskrsnome. I ispisivali ste na taj kruh svoje poruke nade koje su se rađale u vama i grijale vaša srca ste dok ste slušali Pisma. Naše *Nadbiskupijsko povjerenstvo za mlade* predložilo mi je da sada ovdje izvadite svoj kruh nade. Molim Vas da to i učinite, da na svoj kruh nade, ako još slučajno niste, napišete barem dvije svoje misli o tome što podrazumijevate pod nadom koju nam daruje Krist, što vam pruža ta nada ili što ona za vas znači, na što vas potiče, usmjerava ili ohrabruje, da prelomite taj kruh nade i da ga podijelite s onima koji su lijevo i desno od vas.

Draga mladosti, iskon našega života počiva u Božjem daru. Nada se uvijek oslanja na Boga kao temelj sigurnosti; na Boga kao polazište i nadahnuće za svaku obnovu društva te na njega kao izvor i uvir potpune sreće i radosti. Takva nada nam uvijek daje snagu da prihvatimo sadašnjost, da prihvatimo svoju odgovornost za dobrobit hrvatskoga društva, te da se bez malodušnosti i straha otvorimo budućnosti i snazi Božje milosti koja nas uvijek iznova obnavlja i nadilazi. Prepustimo se Kristovoj ljubavi i vodstvu. Molimo ga da nam bude suputnikom na našem životnom putu kao što je to bio dvojici svojih učenika na putu u Emaus i da uvijek ostanemo vjerni nedjeljnom lomljenju kruha za euharistijskim stolom. Amen.